

ย่อคำวินิจฉัยของคณะกรรมการพิจารณาความรับผิดทางแพ่ง

เรื่องเสร็จที่ สรพ. ๕๔/๒๕๕๖

สำนวนเลขที่ ๕๔/๑๖๓/๒๕๕๖ (มีมติครั้งที่ ๕๔/๒๕๕๖ วันพฤหัสบดีที่ ๘ สิงหาคม ๒๕๕๖)

ประเภทสำนวน โจรกรรม/สูญหาย

เรื่อง รถยนต์และทรัพย์สินภายในรถของส่วนราชการสูญหาย

สรุปข้อเท็จจริง เมื่อวันที่ ๒๑ สิงหาคม ๒๕๕๒ เวลา ๑๘.๐๐ น. นาย น. ได้รับคำสั่งให้ร่วมปฏิบัติงานของส่วนราชการ โดยใช้รถยนต์ของทางราชการ พร้อมเครื่องมือและนำไปจอดไว้ที่อาคารบ้านพักข้าราชการ เมื่อเสร็จภารกิจในวันที่ ๒๒ สิงหาคม ๒๕๕๒ เวลา ๘.๐๐ น. พบว่า รถยนต์และทรัพย์สินภายในรถยนต์สูญหาย เป็นเหตุให้ทางราชการได้รับความเสียหาย คิดเป็นเงินจำนวน ๑๑๒,๒๕๐ บาท

ความเห็นของคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดทางละเมิด เห็นว่า

๑. กรณีรถยนต์ นาย น. ปฏิบัติหน้าที่โดยชอบด้วยกฎหมาย โดยได้ใช้ความระมัดระวังตามสมควรตามวิสัยและพฤติการณ์แล้ว มิได้จงใจหรือประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง

๒. กรณีทรัพย์สินภายในรถ นาย น. มิได้นำติดตัวไปปฏิบัติหน้าที่ ถือว่าเป็นกระทำโดยประมาทเลินเล่อ เห็นควรให้ชดเชยค่าเสียหายทางแพ่งคิดเป็นเงินจำนวน ๑๑๒,๒๕๐ บาท

คำวินิจฉัยสั่งการของผู้แต่งตั้ง เห็นชอบด้วยกับคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดทางละเมิด

ประเด็นที่พิจารณา มีเจ้าหน้าที่ผู้ใดต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ทางราชการหรือไม่ จำนวนเท่าใด
กฎหมายที่พิจารณา พระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙

คำวินิจฉัยคณะกรรมการพิจารณาความรับผิดทางแพ่ง ตามสำนวนการสอบสวนข้อเท็จจริงปรากฏว่า เมื่อวันที่ ๒๑ สิงหาคม ๒๕๕๒ นาย น. ข้าราชการ ได้ขออนุญาตใช้รถยนต์ของทางราชการพร้อมทั้งเบิกเครื่องมือพร้อมอุปกรณ์ที่เกี่ยวข้อง เพื่อปฏิบัติงานตามที่ได้รับคำสั่งจาก นาย อ. ให้ร่วมปฏิบัติงานกับชุดปฏิบัติการโดยนำรถยนต์ไปจอดไว้ที่จอดรถใต้อาคารซึ่งเป็นอาคารบ้านพักข้าราชการ มีรั้วล้อมรอบ มีทางเข้าออกทางเดียว โดยได้ตรวจและล็อกประตูเรียบร้อยแล้วแต่นำวิทยุสื่อสารและอุปกรณ์ลงจากรถ แล้วซ้อนท้ายรถจักรยานยนต์ของนาย ล. ไปตรวจสอบพื้นที่ในซอย ซึ่งเป็นสถานที่ที่อยู่หลังอาคารบ้านพักข้าราชการไม่ไกลจากที่จอดรถไว้ตั้งแต่วันที่ ๒๑ สิงหาคม ๒๕๕๒ จนถึงเวลาประมาณ ๐๘.๐๐ น. ของวันที่ ๒๒ สิงหาคม ๒๕๕๒ แต่ไม่พบผู้ต้องสงสัย นาย น. จึงสั่งให้เลิกเฝ้าสังเกตการณ์ หลังจากนั้นจึงเดินทางกลับ ไปยังที่จอดรถยนต์ของราชการไว้แต่ไม่พบ จึงได้สอบถามและออกตามหาในบริเวณใกล้เคียงปรากฏว่า ไม่มีผู้ใดเห็นเหตุการณ์และไม่พบรถยนต์คันดังกล่าว จึงได้แจ้งความไว้ที่สถานีตำรวจเพื่อดำเนินคดีและติดตามรถยนต์และได้ประสานไปยังหน่วยงานต่างๆ ให้ช่วยสกัดกันแต่ก็ไม่พบรถยนต์ที่หายไปแต่อย่างใด จึงรายงานให้ผู้บังคับบัญชาทราบ

ต่อมาวันที่ ๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ นาย น. ทราบว่า ได้มีการจับกุมนาย ส. ผู้ต้องหาคดีขโมยรถยนต์ในคดีอื่น เมื่อตรวจค้นบ้านพักผู้ต้องหาพบกระเป๋าสตางค์และเอกสารที่ปรากฏชื่อของ น. จึงได้มีการสืบสวนและผู้ต้องหาสารภาพว่าเป็นผู้เข้าไปลักทรัพย์ ซึ่งเป็นรถยนต์ที่ นาย น. ใช้ในการปฏิบัติหน้าที่ไปจากสถานที่เกิดเหตุ จึงสามารถติดตามอุปกรณ์และรถยนต์ของทางราชการคันดังกล่าวได้ และนำไปส่งมอบให้กับสถานีตำรวจยึดไว้เป็นของกลางในคดี

จากข้อเท็จจริงดังกล่าว แยกพิจารณาได้ดังนี้

๑. กรณีรถยนต์ เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า นาย น. ได้ติดตามรถยนต์ของทางราชการกลับคืนมาได้ ปรากฏว่ามีความเสียหายบางส่วนก็ได้ดำเนินการซ่อมแซมโดยเป็นผู้ออกค่าใช้จ่ายทั้งหมดและส่งคืนให้กับทางราชการแล้ว จึงให้ยุติเรื่องได้

๒. กรณีทรัพย์สินที่เก็บรักษาไว้ในรถสูญหาย เมื่อปรากฏข้อเท็จจริงว่า การที่ นาย น. ได้เปลี่ยนยานพาหนะการติดตามจากรถยนต์เป็นรถจักรยานยนต์โดยมิได้นำอุปกรณ์ติดตัวไปเพื่อปฏิบัติหน้าที่ด้วยเป็นดุลพินิจของเจ้าหน้าที่ในการกำหนดวิธีการปฏิบัติหน้าที่ แต่ได้เก็บอุปกรณ์ชุดดังกล่าวไว้ในที่เก็บของท้ายรถยนต์ไม่สามารถมองเห็นได้จากภายนอก และนำรถยนต์ไปจอดไว้ที่อาคารบ้านพักข้าราชการ ซึ่งเป็นสถานที่ราชการ มีรั้วล้อมรอบ ประตูเข้าออกได้ทางเดียวและตรวจสอบล็อกประตูเรียบร้อยแล้ว เป็นสถานที่ใกล้เคียงกับสถานที่ปฏิบัติงานเพื่อความสะดวกในการปฏิบัติหน้าที่ได้ทันที่ที่สอดคล้องกับผลการสอบสวนของคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทางละเมิดว่า นาย ส. ผู้ต้องหาคดีขโมยรถยนต์ รับสารภาพว่าตามวันเวลาเกิดเหตุได้เข้าไปลักรถยนต์ไปจากสถานที่เกิดเหตุจริง ไม่ปรากฏว่าความเสียหายเกิดจากการกระทำด้วยความจงใจหรือประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงของ นาย น. จึงไม่ต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ทางราชการ

ผู้ย่อ นางสาวรัชนิดา ช่วยเกิด

นิติกรปฏิบัติการ

ผู้ตรวจ นางรวิภา ดั่งแดงโชติ

ผู้อำนวยการกลุ่มงาน ตพ.๒

